

Сайт
газеты "Поиск"

phpBB
creating communities

Форум газети ПОИСК

Добро пожаловать на форум сайта электронной версии газеты ПОИСК

Расширенный поиск

Список форумов < Форум краєзнавців Донеччини

FAQ Регистрация Вход

Українське козацтво на території Донеччини

Модераторы: slc, Краевед

Ответить

Сообщений: 1714 • Страница 90 из 115 • 1 ... 87 88 89 90 91 92 93 ... 115

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

Козарлюга » Пн янв 16, 2012 21:03

Ні, пан, це було в іншому місці.

L.V.
Семьянин форума
100%

Сообщения: 497
Зарегистрирован:
Ср фев 09, 2011 22:10

Re: Українське козацтво на території Донеччини

L.V. » Ср янв 18, 2012 22:05

Почему бы не выложить здесь все известные Вам ссылки на его работы для общего пользования?
На мой взгляд, все работы В.Пирко заслуживают внимания краеведов.

В свое время он презентовал мне следующее издание:

Пирко В. Заселення Степової України в XVI-XVIII ст. - Донецьк: Український Культурологічний Центр, 1998. - 124 с.

Поэтому я имел ввиду именно эту книгу. В ней собрано достаточно много интересных сведений и фактов.

<viewtopic.php?f=32&t=861&p=39320#p39320>

[-Биография В.А.Пирко и большой список его работ.](#)

В том числе:

[- ПОХОДЖЕННЯ ДОНЕЦЬКОГО КОЗАЦТВА \(2008?\)](#)

[- ВИТОКИ ПРОМИСЛОВОСТІ ДОНБАСУ\(2005\)](#)

[- Найдавніші міста Донеччини: міфи і реальність](#)

[- Заселення і господарське освоєння степової України в XVI-XVIII ст.](#)

[- Кальміуська паланка](#)

[- Соляні промисли Донеччини в XVII-XVIII ст.](#)

[- Заселення Донеччини у XVI-XVIII ст. \(короткий історичний нарис і уривки з джерел\)](#)

[- МАТЕРІАЛИ АРХІВУ КОША НОВОЇ ЗАПОРОЗЬКОЇ СІЧІ ЯК ДЖЕРЕЛО З ІСТОРІЇ ДОНБАСУ](#)

И т.д. Фактически значительная часть работ, указанных в его библиографии есть в Сети. Как говорится - Google в помощь!

А степная трава пахнет горечью...

Краевед
Семьянин форума
100%

Сообщения: 8014
Зарегистрирован:
Пн июл 30, 2007 19:32

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ **Краевед** » Ср янв 18, 2012 22:17

Спасибо. Думаю, коллеги откроют для себя много познавательного в перечисленных работах.
У меня почему-то не открылась - "Кальміуська паланка".

Ищу видовые открытки до 1917 года.

L.V.
Семьянин форума
100%

Сообщения: 497

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ **L.V.** » Ср янв 18, 2012 22:36

Не знаю... У меня открылась. Хотя поначалу были проблемы с кодировкой.

А степная трава пахнет горечью...

Зарегистрирован:
Ср фев 09, 2011 22:10

Краевед
Семьянин форума
100%

Сообщения: 8014
Зарегистрирован:
Пн июл 30, 2007 19:32

Re: Українське козацтво на території Донеччини

▣ **Краевед** » Ср янв 18, 2012 23:05

L.V. писал(а):
Не знаю... У меня открылась. Хотя поначалу были проблемы с кодировкой.

Таки-да, открылась.

Ищу видовые открытки до 1917 года.

Хранитель
Семьянин форума
100%

Сообщения: 701
Зарегистрирован:
Вс янв 02, 2011 11:50

Re: Українське козацтво на території Донеччини

▣ **Хранитель** » Ср янв 18, 2012 23:44

Список хороший.

"А когда я стану
Весь седой и старый
Вот тогда и напишу
Свои я мемуары ..."

А ответов не прибавилось

Иногда верно поставленный вопрос уже является ответом

Краевед
Семьянин форума
100%

Сообщения: 8014
Зарегистрирован:
Пн июл 30, 2007 19:32

Re: Українське козацтво на території Донеччини

▣ **Краевед** » Чт янв 19, 2012 00:00

Хранитель писал(а):
Список хороший.

"А когда я стану
Весь седой и старый
Вот тогда и напишу
Свои я мемуары ..."

А ответов не прибавилось

На самом деле, в песне (муз. и сл. Ю. Шахназаров) из кинофильма "Афоня" поется так:

"Скоро стану
Я седым и старым.
Уйду на пенсию писать
Свои я мемуары.
Опишу я, расскажу я
Все как есть, как было -
С кем когда не ладил я,
И кого любил я.

В первом томе
Детство опишу я.
Как нашел я каску
Большую-пребольшую.
В этой каске, в этой каске
Разводил я краски,
На большом разбитом танке
Рисовал я сказки.

Ну а
Пока рисую сказки я,
Жизнь моя -
Ты словно сказка.
Гномы и великаны в ней живут,
И нечего им делить.

Кончил школу с золотой медалью -
Предо мною открывались голубые дали.
Если эти дали выцветут с годами,
Я рашкрашу эти дали яркими цветами.
А недавно
Девушку я встретил.
Ей всего семнадцать лет,
А мне уж двадцать третий.

Скоро стану, скоро стану
Я седым и старым.
Вот тогда и напишу
Свои я мемуары."

А то, что вначале, это есть плагиат.
Как и в случае с заметкой о Краматорском заводе "Пушка".

Ответов же нет, потому что их, видимо, в природе не существует.

Ищу видовые открытки до 1917 года.

Re: Українське козацтво на території Донеччини

📄 **Козарлюга** » Чт янв 19, 2012 00:05

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

L.V. писал(а):

Не знаю... У меня открылась. Хотя поначалу были проблемы с кодировкой.

Ви маєте на увазі відчинилося посилання, чи відкрилося "багато пізнавального", як каже Красзнавець?

Так, Пірко в цій темі головний!!!

Але про Дружківку він ніколи не писав, не вивчав і не студював. У приватній бесіді він казав мені, що референтно може сказати про Дружківку тільки те, що наші предки дружно відбивали ворога, захищаючи свою землю.

Ось матеріали В. О. Пірка, які ми готуємо до книги "Тому, що Україна".

Пірко В.

Роль козацтва в залюдненні Середнього Подонців'я в XVI - першій половині XVII ст.

Археологічні відкриття останнього часу все більше переконують у тому, що Донбас належить до тих регіонів України, які були заселені в глибокій давнині. Однак епоха великих переселень народів негативно позначилася на його залюдненні. Особливо тяжко відбилися монголо-татарські завоювання. Після них місцеве населення, що не встигло переселитися на захід і північ, було переміщене на схід для будівництва міст у центральних районах монгольської держави, частково знищене, а невелика частина, що залишилася на місці, - асимільована і включена до складу створеної монголами азійсько-європейської імперії - Золотої Орди. Її кордони на заході доходили до сучасних західних меж Одеської і Черкаської областей, у Подніпров'ї - до Ворскли, а виходили за межі сучасної України на межі північних районів Луганщини з Російською Федерацією.

Оскільки татарські улуси, особливо взимку, здебільшого зосереджувалися в приморській смузі Причорномор'я, то інші території фактично складали майже обезлюднений степ, своєрідну санітарну зону між руськими князівствами й татарськими кочовищами, за яким в європейських джерелах закріпилася назва "Дикого поля", а в офіційних московських документах XVI - XVII ст. - просто "Поля". На узбережжях Чорного та Азовського морів генуезько-венеціанські купці мали свої колонії, де вони обмінювали західноєвропейські (переважно промислові вироби) на продукти тваринництва, що складали основний товар місцевого татарського населення. До їх числа на території сьогоденної Донеччини належала імпортна в гирлі р. Кальміус, яка нанесена на тогочасних західноєвропейських картах і під назвою Адомахи згадується в російських писемних джерелах XVIII ст. Більш давнім поселенням, яке функціонувало в Середньому Подонців'ї з часу салтово-маяцької культури й до кінця XIV ст., було Маяцьке поселення, що проіснувало з часів салтово-маяцької культури до кінця XIV ст. і було зруйноване під час походу хана Едигея. На сьогодні воно достатньо вивчене археологами.

Певну уяву про цю територію на кінець XIV ст. можна скласти за щоденниковими записами секретаря митрополита Пімена, диякона Ігнатія, зробленими у 1389 р. під час подорожі до Царграда. Від річки Кочур, лівої притоки Дону, мандрівники добиралися до Азова водою на човнах. На своєму шляху до Волго-Донської переправи вони не зустріли ніяких поселень. Диякон Ігнатій у своєму щоденнику відзначав: "Бысть же сие путное шествие печально и уныливо, бже бо видети тамо ничто же: ни града, ни села; аще бо быша древле грады красны и нарочиты зело видением места, точию пусто же все и не населено нигде бо видети человека, точию пустыни велия и зверей множество...". Лише біля Волго-Донської переправи вони зустріли перші татарські улуси. "И тако оттуду нача нас страх обдержати, - зазначає Ігнатій, - яко внидохом у землю татарскую: их же множество обапол Дона реки, аки песка". Отже, татар, що кочували в Приазов'ї, від руських земель відокремлювала своєрідна санітарна зона, яка в літню пору, особливо в засушливі роки, використовувалася татарами для випасу худоби, а населенням Русі - для відхожих промислів - мисливства, рибальства, бортництва та ін.

Утворення Великого князівства Литовського і його боротьба проти Золотої Орди в другій половині XIV ст. сприяли переселенню українського населення в Північне Причорномор'я, а боротьба московських князів за зміцнення і розширення Московської держави, за звільнення від золотоординського іга - російського. На рубежі XV-XVI ст. середня течія Сіверського Дінця стає природною межею між Великим князівством Московським і щойно створеним на руїнах Золотої Орди Кримським ханством. Відтоді лівий бік Дінця в російських джерелах часто називається "московським", згодом "російським", а правий - "кримським".

Південно-східні кордони Великого князівства Литовського від збудованої наприкінці XIV ст. князями Коріатовичами на створеному р. Стрипою при впадінні в Дністер острові Кам'янець-Подільської фортеці йшли вдовж останнього до його впадіння у Чорне море, де було зведено також добре укріплений

Білгород-Дністровський, від нього – Чорноморським узбережжям до Дніпровського лиману, по руслу Дніпра піднімалися до Хортиці, а відтак р. Кінськими Водами (Конкою) виходили на Приазовську височину; перейшовши Сіверський Донець в районі Ізюмської переправи, виходили на Оскол, на верхів'ях якого зустрічалися з південно-західними кордонами Московської держави, що й вплинуло в майбутньому на процес заселення та формування етнічного складу населення нинішньої Донеччини.

Последний раз редактировалось [Козарлюга](#) Чт янв 19, 2012 00:10, всего редактировалось 2 раз(а).

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

📄 [Козарлюга](#) » Чт янв 19, 2012 00:09

Продовження:

З давніх часів з Кримського півострова через Донеччину на лівобережжя Дніпра аж до Москви вела Муравська дорога, яку з початку XVI в. орди кримського хана стали використовувати для набігів не тільки на українські землі, але й на терени Московської держави. Вона йшла від Перекопу на витоки Кінських Вод та Берди, по Приазовській височині виходила на вододіл Дніпра і Сіверського Дінця, а далі прямувала через Білгород, Тулу до Москви. Для московських дипломатів, які найбільше нею користувались, цей шлях вважався "способнейшим, прямишим, гладким и ровным путем из Руси к татарам", у той час як запорожці вважали його "безкрайнім", оскільки він перетинав їх володіння з південного заходу на північний схід. Жартома вони про нього говорили: "лежить гася простяглася, а як устане, то й неба дістане" .

Певну уяву про тогочасний його стан можна скласти на підставі мандрівних записок московських послів Василя Тяпкіна та Микити Зотова, які в 1681 р. по ньому добиралися до Бахчисарая для укладення договору з кримським ханом. Вони відмічали, що на Муравському шляху змушені були вброд переходити через річки, що зустрічались на ньому, будувати гаті, щоб переправити по них вози та долати інші перешкоди, але зате до річки Кінських Вод на ньому було достатньо трави, щоб покласти коней, води, дров, щоб приготувати їжу, а також дичини, зокрема дикої птиці . Одним словом, за їх описом, шляхом його було важко назвати, а більше для нього підходила татарська назва "сакма", тобто вторована в степу стежка, якою татари добиралися з Криму на лівобережжя Дніпра та в межі Московської держави.

При витоках Сухого Торця від Муравського шляху відходила дорога, що йшла на найбільш зручну на Сіверському Дінці Ізюмську переправу, від чого це відгалуження Муравського шляху й отримало назву Ізюмської дороги. Перейшовши Сіверський Донець біля впадіння в нього невеличкої річки Ізюмець, правим боком р. Осколу Ізюмська дорога виходила, не доходячи до сьогоднішнього міста Лівни, на з'єднання з Муравською, перетинаючи таким чином південно-східні терени нинішньої Харківщини і обминаючи з півночі територію Донеччини. Тому на ній у XVII ст. не могли бути побудовані ні нинішній Слов'янськ, ні Райгородок, про що пишуть деякі автори.

При витоках річки Молочної від Муравської дороги відходила Кальміуська, назва якої походить від однойменної річки, правим боком якої ця дорога виходила у межиріччя Бахмута і Лугані, перетинала Сіверський Донець між ріками Красною і Боровою і також виходила, не доходячи до м. Лівни, на з'єднання з Муравською. Цю дорогу орди кримського хана переважно використовували для спільних нападів з ногайськими татарами на південно-західні повіти Московської держави. Оскільки це був ненайкоротший і ненайзручніший шлях, то він використовувався кримськими ордами для нападів на Московську державу порівняно рідко.

У зв'язку із загрозою раптових татарських набігів московський уряд уже на початку XVI ст. став направляти до Сіверського Дінця прикордонну службу, що повинна була "довідуватись" про наміри татар, які кочували на правому боці Дінця, і повідомляти про це воєводам порубіжних міст, щоб ті могли завчасно попередити населення та відповідним чином підготуватися до зустрічі "небажаних гостей". Саме завдяки сторожовій та станичній службі московські джерела донесли до нас перші відомості про Святогірський монастир під назвою "Святі гори" , який можна розглядати як перше постійне поселення на території сучасної Донеччини.

Розташування уздовж Дінця московських сторож, що формувалися в основному з рильських і путивльських козаків, сприяло просуванню на територію Середнього Подонців'я жителів Лівобережної України і південних повітів Московської держави. Доказом цього може служити повідомлення путивльського воєводи московському цареві від 1546 р.: "Ныне, государь, казаков на поле много: и черкасцов, и киян, и твоих государевых. Вышли, государь, на поле из всех украин" . У Подонців'ї, "у Святых гор и выше и ниже, позаводили в лесах... зимовища для своих кошей. Тут строили казаки и струги... Черкасы и северюки (вихідці із Сіверської землі. - В.П.) стали расставлять по Северскому Донцу зимовища своих товариств и таким образом завели в попереk страшного Поля дозорную цепь от крымцев".

Найбільш ранні відомості про "Святі гори" подає австрійський посол в Московській державі на початку XVI ст. С.Герберштейн, розповідаючи, що московський цар утримує на дорогах, які ведуть з Криму до Москви, варту, котра доходить до Малого Дону, тобто Сіверського Дінця, і повідомляє про пересування в степу татар. З 40-х рр. цього ж століття повідомлення про Святі гори зустрічаються в різних джерелах, перш за все в Никонівському літописі, посольських книгах та розписах московських сторож 70-х рр., а найбільш конкретно у "Книге Большому чертежу", складеній у період правління московського царя Федора Івановича.

Під 1547 р. в Никонівському літописі повідомляється, що з Рильська прибув станичник перекладач Гаврило, якого князь Петро Іванович Кашин посилав до Святих гір. Під 1555 р. повідомляється, що боярин Шереметєв ішов Муравською дорогою, і, коли він досяг витоків річок Мжі і Коломака (Мжа - права притока Сіверського Дінця, Коломак - ліва притока Ворскли), до них прибув сторож від Святих гір. Цей факт підтверджує і запис у синодику 1710 р., де зазначається, що монастир бере свій початок за 100 років до початку царювання Михайла Федоровича, тобто першого московського царя з династії Романових, обраного на престол на Земському соборі в 1613 р. Ці повідомлення не тільки підтверджують інформацію С.Герберштейна, але й дозволяють стверджувати, що сторожова та станична служба функціонувала протягом усього зазначеного часу, спостерігаючи за пересуваннями татар у цьому районі. Оскільки вона формувалася на той час в основному з путивльських та рильських козаків, то це сприяло переходові на Середнє Подонців'я здебільшого вихідців з цих місцевостей. Між іншим, деякі відомості свідчать, що по Дінцю у середині XVI ст. вони навіть досягли Дону. На наш погляд, ці повідомлення дають також можливість стверджувати, що під Святими горами необхідно підрозумівати якщо не монастир в повному розумінні цього слова, який тулився в крейдяних горах, то хоча би товариство монахів-пустельників, які, очевидно, поселилися тут ще на початку XVI ст., у зв'язку з впливом населення з Сіверщини, за яку йшла війна в 1500-1503 рр. між Литовською та Московською державами, бо саме на цей період припадають перші повідомлення про севрюків у середньому Подонці. Тому важко погодитись з тими дослідниками, котрі вважають, що монастирське життя з'явилося тут лише в першій чверті XVII ст. Думається, що наведений В.Дідовим аргумент про наявність в архівних документах відомості про монастир в контексті з побудовою Цареборисова не можуть переконати читача в тому, що в крейдяних печерах до цього часу не могли жити монахи-пустельники, що, на наш погляд, більш аргументовано доводив харківський архієпископ Філарет, відмічаючи, що з 1540 р. "досить відома була святиня Донецької скелі - образ Святителя Миколая і святість іноків, котрі перебували тут".

Цей висновок підтверджує і розповідь в Розряді рильчанина А.Васильєва 27 травня (за старим стилем) 1622 р. У "распросе" (зізнанні) він повідомляв, що батько його жив у Рильську, а він з Рильська три роки назад вирушив до Білгорода. З Білгорода цього ж року ходив на Донець з білгородцем Опашком Маденовим варити сіль, полювати на хутового звіра та за медом. Потрапив до татар у полон, але вдалось йому втекти з полону. Зиму він провів у Білгороді, а навесні - знову пішов на Тор з тим же Маденовим. Сіль вони на цей раз не варили, Маденов, добувши "звіра", повернувся додому, а він залишився на Торі і жив у Святих горах до Петрового дня (12 липня за старим стилем - В.П.). З монастиря, очевидно з чумаками, дістався до міста Голтви (Полтавська обл.), а звідтіля - до Києва. Зиму перебув у Печерському монастирі. На Велике говіння, на третій тиждень, пішов на Тор, де сіль варять, а з Тора до Валуйок, звідкіля місцевий воєвода відправив його до Москви для дачі показань в Розряді про відлучення з Білгорода. Його розповідь в Розряді дозволяє упевнено стверджувати, що під назвою Святі гори на той час виступає не крейдяна скеля, як дехто схильний трактувати цей термін, а справжній монастир. В свою чергу це дозволяє допускати, що під Святими горами XVI ст. також необхідно розглядати не щось інше як монастир. Крім того, з розповіді випливає, що монастир вперше документально зафіксований в 1620 р., а не царською грамотою 1624. Розповідь Васильєва також свідчить про тісні контакти Святогірського монастиря з Києво-Печерською лаврою на початковому етапі його існування, що, очевидно, й стало приводом до появи версії, що монастир заснований київськими монахами, які шукали притулку від монголо-татарських нападів, про підземне сполучення монастиря з Києво-Печерською лаврою, що зустрічаються в літературі XIX ст. і до нині поширюються в розповідях про монастир серед місцевого населення.

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

📅 **Козарлюга** » Чт янв 19, 2012 00:29

Хранитель
Семьянин форума
100%

Сообщения: 701
Зарегистрирован:
Вс янв 02, 2011 11:50

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ **Хранитель** » Чт янв 19, 2012 00:50

Краевед писал(а):

На самом деле, в песне (муз.и сл.Ю.Шахназаров) из кинофильма "Афоня" поется так:

....

А то, что вначале, это есть плагиат.

Как и в случае с заметкой о Краматорском заводе "Пушка".

Ответов же нет, потому что их, видимо, в природе не существует.

Не претендовал на дословность (и гуглить по пустякам нет времени), а смысл 4-х строчек тот же.

Ответы есть всегда.

Цитата из песни - плагиат? И пушка - тоже? Да, вот уж гайки закручены. Во-первых, к этой теме это не имеет никакого отношения, а во-вторых, "без меня меня судили" - где же аргументы?

Иногда верно поставленный вопрос уже является ответом

Светлана
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2303
Зарегистрирован:
Сб янв 08, 2011 15:47

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ **Светлана** » Чт янв 19, 2012 01:13

На нашей теме штормит :))

L.V.
Семьянин форума

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ **L.V.** » Чт янв 19, 2012 01:35

Козарлюга писал(а):

Ви маєте на увазі відчинилося посилання, чи відкрилося "багато пізнавального", як каже Краєзнавець?

Так, Пірко в цій темі головний!!!

Але про Дружківку він ніколи не писав, не вивчав і не студіював. У приватній бесіді він казав мені, що референтно може сказати про Дружківку тільки те, що

100%

Сообщения: 497
Зарегистрирован:
Ср фев 09, 2011 22:10

наші предки дружно відбивали ворога, захищаючи свою землю.

Да нет, к сожалению, "открылось" - именно в первом значении. По татарско-казацким временам в Северном Приазовье у Пирко материалов нет. Он нашей реальной истории не знает... :(А вот по району Подонцовья - тут его заслуги несомненны. Очень большой объем привлеченных документов, широта тем. Хотя и здесь хватает прямых ошибок и странных перекосов, но, тем не менее, действительно авторитет.

Кстати, если еще будете с Пирко приватно общаться, поинтересуйтесь у него первоисточником его информации о "дружной защите от врага". Думаю я знаю, что Вы услышите в ответ... Вам подсказать ожидаемое название и автора? Или сами догадаетесь? :)

А степная трава пахнет горечью...

L.V.
Семьянин форума

100%

Сообщения: 497
Зарегистрирован:
Ср фев 09, 2011 22:10

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ L.V. » Чт янв 19, 2012 01:47

Краевед писал(а):

Ответов же нет, потому что их, видимо, в природе не существует.

Ответов нет только там, где их не ищут. Уважаемый Краевед, заканчивайте это поражение! Оно Вам не идет... :) Я сегодня, например, заполучил карту 1768 г., на которой четко и подробно показана "Калмиуская поланка Войска Запороскаго". Это ПЕРВАЯ такая известная карта. До этого никто в возможность такой находки не верил. Хотя и автор известнейший, и произведение было напечатано. И почему никто из мариупольских историков и краеведов его до сих пор не смог найти - науке неизвестно...

Зато теперь я точно ЗНАЮ где находилась эта поланка. И это оказалось довольно неожиданно. Все наработки по казачеству наших краеведов и историков за последние 130 лет можно смело сдавать в архив. Зато какие перспективы в дальнейшем изучении прошлого нашего города...

А Вы говорите...

А степная трава пахнет горечью...

Хранитель
Семьянин форума

100%

Сообщения: 701
Зарегистрирован:
Вс янв 02, 2011 11:50

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ Хранитель » Чт янв 19, 2012 01:52

L.V. писал(а):

Кстати, если еще будете с Пирко приватно общаться, поинтересуйтесь у него первоисточником его информации о "дружной защите от врага". Думаю я знаю, что Вы услышите в ответ... Вам подсказать ожидаемое название и автора? Или сами догадаетесь? :)

Да, L.V., Вы правы. В этом вопросе, и в целом по Кривому Торцу, всё то же "таинственный" господин М.

Иногда верно поставленный вопрос уже является ответом

Пред.

Показать сообщения за: □□ □□□□□□□□

Поле сортировки □□□□ □□□□□□□□□□

□□ □□□□□□□□□□

След.

Ответить

